

ZILE NEFASTE

GENOVEVA DIMOVA

ZILE NEFASTE

Traducere din engleză de
Loredana Voicilă

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *Foul Days*

Autor: Genoveva Dimova

Copyright © 2024 by Genoveva Detelinova Dimova

© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DIMOVA, GENOVEVA

Zile nefaste / Genoveva Dimova ; trad. din engleză de Loredana Voicilă. - București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-70-6

I. Voicilă, Loredana (trad.)

821.111

REDACTOR: Simona Stoica

CORECTORI: Cătălina Călinescu, Cristina Munteanu

ILUSTRAȚIE COPERTĂ: Rovina Cai

DESIGN COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

CAPITOLUL 1

Era aproape miezul nopții în Ajunul Anului Nou, dar orașul din spatele Zidului nu sărbătorea. Oamenii de aici știau că nașterea unui an nou e – ca orice naștere – grea, dureroasă și plină de primejdii.

În acea noapte era deschisă o singură tavernă, cuibărită în troienele de zăpadă dintre clădirile înalte din Chernograd. Plină ochi, dar tăcută. Mușteriii se înghesuiau unii într-alții, cot la cot, atunci când își ridicau paharele. Masa din colț, ascunsă în norul fumului de pipă, era cea mai tăcută dintre toate. Venise rândul Kosarei să parieze, iar ea nu se grăbea deloc.

Pentru a câștiga în acea seară nu era îndeajuns să fie cea mai bună la cărți: trebuia să fie cea mai bună la trișat. Iar ca să poată trișa, trebuia ca focul din afurisitul acela de semi-neu să ardă mai puternic.

— Ei bine? a întrebat-o Roksana, cu țuica de prune prelingându-i-se pe bărbie.

Picăturile au aterizat pe masă, licărind în lumina electrică slabă a veiozei ca boabele de chihlimbar. Cele două mărgelă de aur care-i legau cozile groase luceau, în contrast cu pielea ei bronzată. Roksana a răpăit cu degetele în pachetul de cărți, gata să le împartă.

— Te bagi?

Toți trei – Roksana, Malamir și străinul – își ațintiseră privirile spre Kosara. *Nu lăsa să-ți tremure colțul gurii! Nu înghiți prea zgomotos, nu-ți șterge palmele asudate pe pantaloni, încearcă să-ți liniștești bătăile inimii...*

— Dă-mi puțin timp! a spus ea. Mă gândesc.

— Ce dracu', Kosara!

Roksana a izbit cu halba în masă. Câțiva dintre clienții de la mesele învecinate au tresărit. Era deconcertant să vezi o femeie de talia ei ieșindu-și din sărite.

— Nu avem toată noaptea la dispoziție!

Kosara nu s-a lăsat intimidată de tonul ridicat al Roksanei. Putea să se prefacă oricât voia, dar știa că nu este cu adevărat furioasă. Îi era clar că Roksanei nu-i era deloc gândul la joc. Ochii îi tot fugeau la ceasul ale cărui limbi se apropiau încetul cu încetul de miezul nopții.

— Ține-ți gura, babă morocănoasă! a spus Kosara, apoi și-a coborât privirea la cărțile pe care le avea în mâini.

Regina de treflă, și-a zis instinctiv, *o femeie brunetă cu ochi negri. Sunt eu, cu siguranță!* Mai avea și un cavaler de treflă și un cinci de caro. Dacă ar fi reușit să-și schimbe cinciarul de treflă cu un as, ar fi avut a doua cea mai puternică dintre combinațiile jocului Kral.

Kosara a aruncat un ochi la mormanul de bușteni din cămin. Ardeau mocnit parcă de ore bune, sfârâind și răspândind din când în când câte un fuior de fum în aer. Ar fi putut să ațâțe puțin focul, dar oare merita să riște să fie prinsă?

Pentru o vreme, singurele sunete din încăpere au rămas cele ale gramofonului care mergea discret într-un colț și pufăitul delicat scos de pipa Roksanei.

Dacă nu riști, nu câștigi. Sub masă, Kosara a pocnit pe nesimțite din degete. Focul a trosnit. Flăcările au cuprins buștenii.

Kosara și-a rotit privirea în jur. Roksana avea ochii pe jumătate închiși și trăgea în continuare din pipă. Își lăsase

câțiva nasturi desfăcuți la cămașă și i se zăreau nenumăratele coliere cu ochiul albastru, împotriva deochiului, și cu clopoței din aramă de pe dedesubt. Malamir și străinul erau amândoi adânciți în propriile gânduri: își mușcau buzele, își rearanjau cărțile, își numărau jetoanele.

La picioarele ei, umbra Kosarei creștea, mai întunecată și mai puternică datorită luminii răspândite de flăcările înalte. S-a străduit să nu o urmărească în timp ce aluneca sub masă.

— Ah, Doamne! a exclamat Kosara, cu privirea ațintită la fereastra cu zăbrele: la zăpada care se învârtejea afară, la luminile-de-veghe care spintecau cerul și, dincolo de ele, la umbra Zidului.

De la depărtare părea din granit, întunecat și solid. De aproape, semăna cu un organism viu, care se unduia și se vâlurea, de parcă mii de degete ar fi încercat să-l străpungă de pe cealaltă parte.

În oricare altă zi, adversarii Kosarei i-ar fi dejucat imediat încercarea fățișă de a le distra atenția. În noaptea aceasta, privirile lor au urmat-o imediat pe a ei.

— Au ajuns deja?

Roksana și-a scos lent pistolul din teacă, care arăta nefiresc de mic în mâna ei uriașă. Lui Malamir i-au scârțâit pantalonii de piele în timp ce se foia pe scaun. Kosara aproape că s-a simțit vinovată când i-a văzut panica de pe chip. Aproape.

— N-au cum să fi venit, a mormăit el. E prea devreme.

Străinul tot trăgea de lavaliera de la gât, de parcă și-ar fi legat-o prea strâns. Ochii îi țâșneau când la fereastră, când la pistolul Roksanei. Avea gura pe jumătate deschisă, de parcă o întrebare ar fi fost gata să-i alunece de pe buze. Până la urmă, a înghițit-o cu nod.

Umbra Kosarei a întins un deget întunecat peste marginea mesei și a răsfoit cu o mișcare rapidă pachetul de cărți până când a dat de cartea pe care o căuta. Apoi a dispărut din nou sub masă.

— Nu văd nimic! a zis Malamir, clipind des, cu ochii lui mari măriți și mai mult de lentilele groase ale ochelarilor.

— Nu, a răspuns Roksana, cu o undă de bănuială în glas. Nici eu.

Umbra i-a înmănat Kosarei asul pe sub masă, iar ea l-a schimbat rapid cu cinciurul.

— Of, vai! Scuze!

Kosara a încercat să pară cu adevărat neliniștită. Nu trebuia să se prefacă prea mult.

— Mi-am imaginat eu cu siguranță! Poate că a fost o pisică vagaboandă.

Malamir i-a aruncat o privire pătrunzătoare pe deasupra ramelor aurii ale ochelarilor. Kosara s-ar fi simțit prost dacă nu ar fi fost convinsă că și el trișase. La fel ca străinul – nimeni nu avea atât de mult noroc! Iar dacă trișau cu toții, și-a zis ea, era ca și cum nu ar fi făcut-o niciunul dintre ei.

— Scuze! a adăugat. Suntem cu toții puțin cam agitați în seara asta, nu-i așa?

În timp ce Roksana medita la cuvintele ei, pipa din colțul gurii i s-a ridicat și a coborât. Fumul era atât de gros, încât Kosarei i-au lăcrimat ochii. Aerul duhnea din cauza mirosului de bere vărsată, a scrumierelor pline cu vârf și a mulțimii numeroase adunate într-un spațiu prea mic, dar pe deasupra tuturor acestor odori plutea mireasma salviei-clarvăzătorului. Kosara ar fi putut să o recunoască oriunde – era un sedativ puternic, pe care-l folosea în toate poțiunile ei menite să aducă vise plăcute. Adia în valuri de fiecare dată când Roksana trăgea din pipă, se strecura în nările Kosarei și îi îngreuna pleoapele.

Ar fi putut să-i atragă atenția Roksanei că încerca să îi adoarmă pe toți, dar știa că nu-i bine să se certe cu cea care împarte cărțile.

— Să ne întoarcem la joc, atunci? a propus Kosara cu un zâmbet larg.

Roksana a oftat și și-a pus pistolul la brâu.

— Nu mi-ai zis dacă te bagi.

— Mă bag.

— Nu a fost chiar atât de greu, nu-i așa? Malamir?

— Se face târziu.

Lui Malamir i-a alunecat ceasul printre degetele tremurânde și s-a legănat pe lanț. Kosara a simțit un imbold puternic de a-și dubla pariul.

Ca să vezi! Un ceas folosit în hipnoză. Până acum, Kosara nu mai văzuse vreunul cu ochii ei.

— De unde-l ai? l-a întrebat pe bărbat.

Malamir a rânjit și dinții albi i-au lucit.

— Ceasul? E frumos, nu-i așa? L-am câștigat la cărți.

Nu era de mirare că pungașului îi mergea așa de bine! Dacă nu s-ar fi retras deja, Kosara l-ar fi turnat bucuroasă Roksanei. Pentru moment, a pus deoparte informația, în caz că avea să-i fie de folos mai târziu.

— Bun, a zis Roksana. Cum rămâne cu dumneata, domnule...

— Numele meu nu este important, a spus străinul.

Kosara și-a dat ochii peste cap. Exagera *din cale-afară* cu rolul lui de străin „sumbru și misterios”. Nu vorbea decât atunci când voia să ridice miza. Când nu-și studia cărțile, o privea fix pe Kosara, de parcă s-ar fi așteptat să facă în orice moment ceva. De parcă nu ar mai fi văzut vreodată o vrăjitoare, până la ea.

— Deci, domnule Numele-meu-nu-este-important! a chicotit Roksana la propria glumă. Te bagi?

— S-ar putea.

Străinul și-a răsucit nodul lavalieri de la gât. A tăcănit din vârfurile ghetelor roșii pe podeaua prăfuită.

— S-ar putea să mă bag, dacă facem lucrurile puțin mai interesante.

Kosara și-a coborât privirea la mormanul de jetoane pe care le adunase. Se descurcase bine toată seara. Strânsese suficiente jetoane de argint cât să mănânce ca o regină timp de o lună. Cu cele din bronz ar fi putut să cumpere rochia pe care o zărise în fereastra modistei: cea din catifea neagră ca miezul nopții. Cu cele din fier putea să-i cinstească a doua zi pe toți cei din bar – ca să sărbătorească, dacă supraviețuiau în noaptea asta.

Kosara și-a râcâit cicatricea de pe obraz – trei zgârieturi pronunțate. Toate vrăjitoarele respectabile aveau câteva semne rămase din bătăliile pe care le purtasera.

— Cât?

— Nu-ți vreau banii, a zis străinul.

— Ce vrei atunci?

Fără grabă, străinul și-a dezlegat lavaliera. Roksana a fluierat.

Pe un lanț subțire, prins în jurul gâtului, străinul purta un șirag de mărgele negre. Le-a mângâiat cu palma și acestea au tremurat precum flăcările lumânărilor în vânt.

Kosara și-a mușcat cu putere buza inferioară, aproape până la sânge. Străinul purta un colier făcut din umbrele vrăjitoarelor.

— Ți vreau umbra, a zis bărbatul.

Prin ceața fumului de la salvia-clarvăzătorului și aburii alcoolului, Kosara a simțit împunsătura ascuțită a spaimei. Și-a scuturat atât de repede capul, încât părul a biciuit-o peste față.

— Nu. Nu pot!

— Gândește-te puțin. Tu pariezi o umbră. Eu ți ofer – străinul le-a cântărit în palmă – unsprezece. E un târg bun.

— Sunt vrăjitoare. Fără umbra mea sunt nimeni.

— Ești o vrăjitoare mediocră. Ți ofer putere adevărată.

O vrăjitoare mediocră. Kosara s-ar fi simțit jignită dacă nu ar fi fost adevărat. Putea să-și încălzească ușor ceașca

cu cafea pocnind din degete și să-i ceară umbrei să-i aducă haina. În zilele bune putea să aprindă câteva artificii. Trucuri de circ.

Dacă ar fi câștigat, ar fi devenit o vrăjitoare adevărată, precum cele din vechile basme. Ar fi plătit pe la toate hanurile, cafenelele și restaurantele cu aurul alchimiștilor. Și-ar fi țesut o rochie din raze de lună. Ar fi preschimbat râul în vin și ar fi oferit întregului oraș băutură pe gratis.

Dar dacă pierdea...

Toată lumea știa ce pățesc vrăjitoarele care-și pierd umbrele: treptat, ele însele ajung să se preschimbe în umbre. Procesul ar fi putut dura ani întregi sau câteva decenii, dar era inevitabil. Merita să-și pună în joc trupul din carne și sânge pentru șansa de a obține puteri nemăsurate?

— Haide, Kosara! a îndemnat-o străinul. Gândește-te la ce ai putea face cu atât de multă magie! Ai putea să treci dincolo de Zid și să scapi din acest oraș blestemat. Nu ar fi minunat?

Kosara și-a înfipt dinții în buza de jos. Străinul o citise complet greșit. Nu voia să treacă de cealaltă parte a Zidului, lucru care – știa prea bine – o făcea să fie în minoritate în Chernograd. Nu putea să-și lase orașul pradă monștrilor ca să trăiască fericită până la adânci bătrâneți de cealaltă parte.

Nu, ceea ce voia cu adevărat era să li se vină de hac monștrilor – definitiv. Și cu o asemenea putere, putea în sfârșit să o facă.

— Să nu faci vreo prostie, păpușă!

Malamir i-a căutat privirea cu ochii plini de groază.

— Dacă nu riști – Roksana a răspândit un nor de fum în direcția ei –, nu câștigi.

— Ei bine? a insistat străinul. Mi s-a zis că nu poți rezista unui pariu bun.

— Cine ți-a spus asta? l-a întrebat Kosara.

— Unul dintre prietenii tăi.

Kosara a ridicat din sprâncene la Roksana și la Malamir. Ar fi fost prea mult să îi numească „prieteni”. Erau mai degrabă niște vechi cunoștințe.

Roksana a zâmbit larg, cu chipul pe jumătate ascuns de o perdea de fum.

— N-am fost eu.

— Nici eu! s-a grăbit să nege Malamir. N-aș face-o niciodată!

— De câți ani ne cunoaștem? a întrebat-o Roksana. N-am spus niciodată vreun cuvânt urât despre tine.

— Nici eu! a adăugat Malamir. Niciodată!

Kosara a pufnit. *Mincinoși nerușinați!* Aveau noroc că îi erau simpatici.

Și-a coborât privirea încețoșată la cărțile din mâinile ei tremurânde. Aproape că nu avea cum să piardă. Străinul ar fi putut câștiga doar dacă avea o regină, un rege și un as de inimă neagră.

Kosara pariașe având mult mai puține șanse decât avea acum, dar niciodată cu o miză atât de prețioasă.

— Haide, Kosara! a îndemnat-o din nou străinul.

Nu se dădea bătut cu una cu două. Umbra unei vrăjitoare nu putea să fie furată – trebuia oferită de bunăvoie. Străinul convinsese deja alte unsprezece vrăjitoare să le cedeze pe ale lor.

Kosara a dat pe gât țuica de prune. I-a ars limba și i-a pârlit gâtul, dar nu a ajutat-o deloc să se relaxeze.

— Kosara, păpușă!

Malamir și-a lăsat mâna pe umărul ei, dar vrăjitoarea nu s-a uitat la el. A văzut cu coada ochiului că ceasul lui pentru hipnotism se legăna în interiorul întunecat al hainei.

— Chiar nu cred că este o decizie în...

— Nu o mai presa, ce dracu'! s-a răstit Roksana. E decizia ei. Kosara noastră știe ce face.

Oare? Kosara s-a străduit să se asigure că nu îi tremură mâinile. Inima îi bubuia în urechi, repede și asurzitor. Atât de tare, încât mai că nu a auzit bătaia ceasului.

Era miezul nopții.

Pentru o clipă, în mod straniu, Kosara s-a simțit ușurată – nu trebuia să decidă în această seară. Apoi inima a început să-i bată și mai tare. Era miezul nopții.

— Deci? a întrebat-o străinul. Ce zici?

Kosara i-a aruncat o privire sumbră.

— Va trebui să continuăm jocul altă dată.

— De ce?

— E miezul nopții.

— Și?

Glumea, cu siguranță! Nu era cu putință să nu știe!

— Ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

Kosara a dat din cap spre fereastră. Mai întâi, liniștea. Se auzea doar zgomotul îndepărtat provenit de la șuieratul și pocnetul artificiilor, de pe cealaltă parte a Zidului. Chernogradul dormea sub plapuma lui de zăpadă.

În clipa următoare, s-a dezlănțuit coșmarul.

Luminile-de-veghe au strălucit mai tare, mișcându-se din ce în ce mai repede, o cercetare frenetică a cerului întunecat. A sunat o sirenă, atât de tare încât nici măcar perdelele de zăpadă nu i-au putut înăbuși tânguirea prelungă.

Monștrii au năvălit asupra orașului înconjurat de ziduri. Sus, pe cer, aripile lor netede luceau în lumina lunii și ochii le licăreau ca niște felinare. Când au început să coboare, ghearele lor curbate au scrâșnit pe piatra cubică.

Kosara și-a pipăit rapid buzunarele de la pantaloni, ca să se asigure că are toate talismanele la îndemână. Era unul pe care abia aștepta să-l încerce, plămădit dintr-o labă de iepure și o creastă de cocoș – ar fi sugrumat pe oricine sau orice ar fi încercat să pună mâna pe ea.

Lasă-i să vină! Vrăjitoarea avea ochii fixați pe fereastră. Luminile stradale pâlpâiau, scoteau la iveală și, totodată, ascundeau umbrele întunecate ale monștrilor. *Lasă-i să vină!*

La ușă s-au auzit zgârieturi și un tors adânc.

— E o pisică vagaboandă? a întrebat străinul, cuvintele alunecându-i grăbit de pe buze. Vă rog, spuneți-mi că-i doar o...

Torsul a crescut în intensitate, preschimbându-se într-un răget. Ceva greoi s-a izbit de ușă. Balamalele au scârțâit, s-au încordat sub presiune. Ghearele spintecau lemnul, afundându-se îndeajuns cât să-l străpungă, ieșind pe cealaltă parte.

Malamir și-a făcut cruce. Roksana și-a încărcat pistolul.

— Ce naiba e aia? a strigat străinul.

Kosara a apucat talismanul din buzunar, cu vorbele magice gata să-i alunece de pe buze. Dacă vraja protectoare pe care o desenase pe ușă nu avea să funcționeze...

A răsunat un urlet puternic, ascuțit, parcă scos de un animal care fusese ars grav.

Kosara a zâmbit. Vraja protectoare își făcuse treaba. Fusese primul ei test din această seară și, fără îndoială, aveau să urmeze multe altele. S-a apropiat în vârfurile degetelor de fereastră, atentă să rămână ascunsă în spatele perdelei.

Mai multe siluete blănoase s-au năpustit rapid de-a lungul străzii, lăsând urme adânci în zăpadă. În întuneric, le-ai fi putut confunda cu niște copii – într-atât de mici erau –, dacă nu le-ar fi dat de gol dinții ca niște pumnale. Când au trecut prin dreptul magazinului modistei, toate oglinzile dinăuntru s-au spart.

— Karakonjuli, a zis Kosara, când s-a întors la locul ei. S-au dus acum. Probabil au simțit mirosul unei prăzi neajutorate într-altă parte.

— Kara-ce? a întrebat-o străinul. Ce sunt ăștia? Un soi de câini sălbatici?

Roksana a râs tare și dințele ei de aur a lucit.

— Unde ai mai văzut tu câine cu coarne, căruia să-i placă să sugă sânge? Căinii sunt vârcolaci.

— Ba nu! a răbufnit Kosara. Vârcolacii se transformă în *lupi*. Isuse, Roksana, ești vânătoare de monștri – ar trebui să știi asta!

Afară s-a auzit din nou un zgomot puternic. Străinul a tresărit.

— Și asta ce a mai fost?

Ceva a bocănit pe acoperiș, făcând plafoniera să se legene. A început să plouă cu praf din tavan.

— O yudă, cel mai probabil, i-a răspuns Kosara. Uneori își fac cuibul pe acoperișuri.

Străinul părea în continuare îngrozit, așa că a adăugat:

— Nu ai de ce să-ți faci griji, decât dacă le auzi strigându-ți numele.

— De ce?

— Pentru că înseamnă că vei muri. Nu ai primit broșura educativă?

— Ce să primesc?

Incredibil! Asociația Vrăjitoarelor și a Vrăjitorilor publica în fiecare an câte o broșură care conținea informații detaliate despre diferitele tipuri de monștri și cum să te lupți cu ei. Kosara petrecuse ore bune lingând lipiciul care sigila plicurile înainte ca acestea să fie expediate către fiecare casă din Chernograd.

Cu toate acestea, în fiecare an descoperea că nimeni nu se obosește să le citească.

Orașul Chernograd nu avea să scape niciodată de monștrii săi dacă refuza în continuare să-și asculte vrăjitoarele. Într-adevăr, era mult mai ușor să cumperi un colier „împotri-va-monștrilor” de la un șarlatan decât să cioplești un țăruș și să distilezi agheasmă, dar diferența era că metodele de pe urmă funcționau, în vreme ce prima... nu.

Străinul a înghițit în sec, iar mărul lui Adam i-a tremurat.

— Ia stai puțin, tu vrei să-mi spui că există un soi de păsări-profetice uriașe...

— Jumătate-femei, jumătate-păsări.

Kosara a ascultat cu atenție. Adevărul era că nu părea a fi o yudă. Pe acoperișul de țiglă răsună mai degrabă tropotul copitelor, nu scrâșnetul ghearelor.

— Sau ar putea fi o samodivă. Le place să călărească peste tot pe spinările cerbilor acelora blestemați, cu coarne de aur.

A fost nevoită să strige ultima parte. Crășmarul a bătut cu patul puștii în tavan până când creatura care aterizase acolo, orice o fi fost, și-a luat zborul.

Străinul s-a uitat prin încăpere, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că ceilalți nu se dădeau în spectacol, la fel ca el. Mușterii beau mai departe, în tăcere.

— Ce naiba e o samodivă? a întrebat bărbatul.

— O femeie frumoasă care te obligă să dansezi cu ea, i-a explicat Kosara.

— Asta nu sună atât de rău.

— Până mori de extenuare.

— Ah!

Un strop de sudoare a alunecat pe fruntea străinului și i-a intrat în ochi. Bărbatul a clipit repede.

— Dar de ce? De ce sunt toți monștrii aceștia aici?

Roksana a izbucnit în râs.

— E Ajunul Anului Nou, în caz că ți-a scăpat.

— Ce legătură are asta?

— Au început Zilele Nefaste, a zis Malamir cu glas grav, de parcă ar fi recitat dintr-un tom străvechi.

Mai demult avusese o carieră scurtă de actor și rămăsese cu o înclinație spre teatral.

— Anul Nou s-a născut, dar încă nu a fost botezat. Monștrii bântuie liberi pe străzi.

Kosara a mijit ochii la străin.

— Nu ai mai auzit de monștri până acum? Pe bune?

— Am auzit, i-a răspuns străinul. Bineînțeles că am auzit! Dar nu știam că aceștia cad pur și simplu din cer. De parcă... De parcă în loc de grindină ar ploua cu dinți ascuțiți.

— Nu toți apar așa, i-a spus Kosara. Aceștia sunt intrușii. Karakonjulii, samodivele și yudele... Ah, și rusalcele!

— Rusalcele?

— Femei-pește, a explicat Roksana.

— Nu întocmai, dar pe-aproape, a zis Kosara.

— Așa, a concluzionat străinul. Deci aceștia sunt intrușii.

— Li se permite să vină aici doar în timpul Zilelor Nefaste, a continuat Malamir pe tonul lui grav, atunci când granița dintre lumea noastră și a lor este deosebit de fragilă.

— Și restul?

— Restul sunt monștrii noștri locali. Pur și simplu sunt mai activi pe durata Zilelor Nefaste – și mai puternici. Toți upirii se ridică din morminte, toate stafiile se trezesc, toți vârcolacii se transformă în lupi...

— Nu știi cum reușești să-i ții minte pe toți.

— De fapt, e destul de simplu.

Kosara s-a uitat fix la străin, bănuitoare. Aici nu mai era vorba doar despre broșurile educative. Omul dormise de fiecare dată în Ajunul Anului Nou?

— Nu pot să cred că nu știi nimic din toate astea!

— Am auzit zvonuri, desigur, dar am presupus că toți cei ca voi exagerează. Se știe că sunteți superstițioși. Fără supărare!

Și tu ai fi superstițios dacă ar fi o chestiune de viață și de moarte. Să știi diferența dintre amulete și talismane îți poate salva pielea în cazul atacului unor monștri.

Apoi Kosara și-a dat seama ce spusese cu adevărat străinul. *Cei ca voi...*

— Vii de pe cealaltă parte a Zidului, nu-i așa? l-a întrebat.

Cum străinul a rămas tăcut, Kosara a înțeles că avea dreptate.

Acum, că se gândea mai bine la asta, era evident că nu era localnic. Părea mai în vârstă decât ea, poate de vreo treizeci și cinci de ani, dar pielea îi era netedă și fără cicatrici. Purta o haină subțire – în mijlocul iernii! În loc de ghete avea o pereche de pantofi din piele întoarsă. I-ar fi înghețat picioarele în zăpada de afară.

Amărâtul! Alesese să vină în Chernograd tocmai în Ajunul Anului Nou. Era fie foarte curajos, fie cu capul în nori. Și, după ce văzuse până în acea clipă, Kosara ar fi pariat că era picat din lună.

— De pe cealaltă parte a Zidului? a repetat Malamir, care și-a împins ochelarii pe nas cu degetul arătător. Cum ai ajuns aici?

— Asta nu vă privește! s-a răstit străinul.

Kosara l-a măsurat din priviri. *Într-adevăr, cum?* Cum ajunsese străinul acesta aerian de cealaltă parte a Zidului, cu umbrele a unsprezece vrăjitoare prinse în jurul gâtului?

Era periculos să treci peste Zid. Tentaculele sale spintecau aerul până dincolo de margine, aproape de cer, împiedicându-i pe cei care ar fi încercat să zboare pe deasupra. Rădăcinile i se înfigeau adânc în pământ, oprindu-i pe cei care ar fi vrut să sape pe dedesubt.

Însă faptul că era periculos nu însemna că era imposibil. Existau amulete care te puteau teleporta dintr-o parte într-alta și talismane care te protejau de furia Zidului. Nici unele, nici altele nu aveau un preț mic. Kosara cunoștea mai multe persoane care își sacrificaseră toată agoniseala de-o viață ca să poată fugi din Chernograd.

Conform zvonurilor, cei bogați treceau tot timpul de cealaltă parte a Zidului, întorcându-se cu haine străine, țesute